

184
Качаникѣ. Единѣ възводѣ отѣ тази рота настѣпи по гребена, а другитѣ три по дола се спуснаха къмѣ града и получиха запо-
въдѣ да заематѣ чукитѣ източно отѣ него.

Градѣтъ Качаникѣ се отбраняваше отѣ части на 3-и сръб-
ски кадрови полкѣ и жандарми. Къмѣ 17 часа челната стража
стигна къмѣ южния край на гр. Качаникѣ. Сърбитѣ я посрещна-
ха съ огнь. Завърза се бой. Ротната поддрѣжка — полуротата
отѣ 6-а рота — пристигна бѣгомѣ на помощ на челната стража.
Ротитѣ атакуваха сърбитѣ, които въ безредие избѣгаха по висо-
чинитѣ североизточно и северозападно отѣ града.

Къмѣ 17:30 часа предната охрана (2-а дружина) мина по един-
ствения мостѣ на буйната и пълноводна рѣка Неродимка и влѣзе
въ града. Преследвайки противника и чистейки града отѣ сръб-
ски войници, тя се спрѣ и зае позиция северно отѣ Качаникѣ.
При нея заеха позиция картечния възводѣ на подпоручикѣ Кел-
веджиевъ и 10/16-а батарея. Поставиха се наблюдателни застави
източно отѣ града, защото се предвиждаше късното пристигане
на дѣсната колона.

Главнитѣ сили на колоната (1-а дружина) влѣзоха въ града
къмѣ 17:40 часа, тържествено посрещнати отѣ населението, и но-
щуваха въ града. Главнитѣ сили на бригадата (3/11-а дружина и
11/16-а батарея) нощуваха на 2 клм. южно отѣ града.

Настѣплението на сръдната колона по прохода за Качаникѣ
бѣ съпроводено съ голѣми мъчнотии. Проходѣтъ е тѣсенѣ, съ
къси завои и съ извънредно много стрѣмни спускове. Презѣ
цѣлия денѣ и презѣ нощѣта валѣ дѣждѣ, който измокри съвър-
шено войницитѣ. Малкия албански градѣ бѣше потъналѣ въ
мракѣ и калѣ. Въ едно малко дюкянче, което презѣ деня сърби-
тѣ бѣха разбили и ограбили, пламтѣше буенѣ огнь. Десетина на-
ши войници се грѣеха на огньа и приказваха на високѣ гласѣ.
„Поотмѣсти се малко да напека и другия си навой“, каза едно
младо, съ едва наболи мустачки, момче на другаря си, който се
бѣше разперилъ срещу главнитѣ, сякаш искаше да ги глѣтне.
„Надвеси го надѣ мене, бе, хемѣ ще съхне, хемѣ азѣ ще се топ-
ля“ — бѣше отговорѣтъ и, безѣ да се мърда, стоещиятъ предѣ
огньа продължаваше разговора си съ своя съседѣ.

„Та казвамѣ ти, като сме дошли до Шарѣ планина, нѣма
вече нататѣкъ — тамѣ сѣ други земи — албанци. Българията до
тази планина е, тѣй съмѣ челѣ азѣ въ книгитѣ. Видѣ ли днеска
оня високѣ връхѣ, той е Люботрънѣ. Изравнимѣ ли се съ него,
свършена и сръбската. Този пътѣ много си изпатиха горкитѣ!
Голѣмѣ бѣгѣ бѣше, брей! — где е границата, где сме тази ве-
черѣ! За две недѣли има-нѣма да сме получили 6 хлѣба, а колко
земя сме изминали! Питамѣ ротния: господинѣ капитанѣ, защо
тѣй бързаме, все вървимѣ безѣ почивка, а той дума: ние ще
бързаме, казва, защото ще пресѣчемѣ пътя на сърбитѣ. Кралѣтъ
имѣ и всичкитѣ имѣ обози минаватѣ сега задѣ Шарѣ планина.
Преминемѣ ли навреме билото, всичко ще бѣде въ наши рѣце!
Тѣй мисля и азѣ! Инакъ за тия албанци да идваме, не ми се вър-
ва“. „И азѣ тѣй мисля“ — добави едва чуто събеседникѣтъ му,
като обущаше полуизсушения си ботушѣ.